

- nakazania EBC udostępnienia pełnego sprawozdania z wewnętrznego dochodzenia administracyjnego wraz z załącznikami, w tym protokołami z przesłuchań. Ponadto nakazania EBC udostępnienia również wszelkiej korespondencji między komitetem prowadzącym dochodzenie lub głównym prowadzącym dochodzenie a zarządem lub prezesem EBC;
  - nakazania wezwania dawnego doradcy ds. socjalnych strony pozwanej na świadka.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania odwoławczego i postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do obrony, przeinaczenia informacji zawartych w aktach sprawy, naruszenia zasady proporcjonalności, naruszenia art. 20 rozporządzenia (WE) nr 45/2001⁽¹⁾ oraz naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego. W tym względzie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej naruszył prawo oraz naruszył jej prawo do obrony, uznając, że nie może ona powoływać się na obowiązek EBC przestrzegania prawa do obrony. Odmowna decyzja w sprawie jej wniosku o udzielenie wsparcia miała bowiem znaczący wpływ na jej interesy, a w dodatku postępowanie zostało „wszczęte” przeciwko wnoszącej odwołanie w rozumieniu orzecznictwa (sprawa Komisja przeciwko Lisrestal). Z uwagi na brak umożliwienia wnoszącej odwołanie zapoznania się z aktami sprawy, była ona również niezdolna do obrony swoich praw w odniesieniu do tych akt na zadowalających warunkach przed sądem europejskim, wskutek czego naruszone zostało również jej prawo do skutecznego środka prawnego.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego i obowiązku uzasadnienia przez sąd. W tym względzie wnosząca odwołanie zwróciła się do Sądu do spraw Służby Publicznej o nakazanie EBC przedstawienia zgodnie z art. 55 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej akt z dochodzenia wraz z załącznikami do sprawozdania z dochodzenia i protokołami z przesłuchań. W zaskarżonym wyroku odmówiono zarządzenia tych środków organizacji postępowania z naruszeniem prawa wnoszącej odwołanie do skutecznego środka prawnego oraz obowiązku uzasadnienia.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia mandatu komitetu oraz obowiązku wspomaganie, ze względu na to, że ustalenia obydwu postępowań odwoławczych (tj. dochodzenia i

postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej) są bardzo ograniczone, gdyż wykazały one jedynie, że istnieli współpracownicy, którzy zgłosili fakt negatywnych wypowiedzi na temat wnoszącej odwołanie i jej pracy. Jednakże to miało się z zakresem jej wniosku o udzielenie wsparcia — a tym samym mandatem komitetu — w szczególności o ocenę ustaleń dotyczących negatywnych wypowiedzi na jej temat. Ponadto zaskarżony wyrok pomija niesprawiedliwy charakter tej sytuacji, w szczególności to, że wnosząca odwołanie nie była informowana o rzeczonych negatywnych opiniach, a przez to znalazła się w sytuacji niemożliwej do zaradzenia, w której godzono w jej reputację, a ona nie mogła się bronić.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 6 ust. 5 okólnika administracyjnego 1/2006 zarządu EBC z dnia 21 marca 2006 r. w sprawie wewnętrznych dochodzeń administracyjnych, ze względu na to, że w zaskarżonym wyroku błędnie uznano, że przekazanie sprawozdania z dochodzenia wraz z pełnymi aktami może mieć miejsce tylko w stosunku do prowadzącego dochodzenie.
- 5) Zarzut piąty dotyczący oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia przez sąd obowiązku uzasadnienia, ze względu na to, że definicja oczywistego błędu w ocenie zawarta w zaskarżonym wyroku jest niezgodna z orzecznictwem Sądu. W zaskarżonym wyroku naruszono również zasady kontroli oczywistego błędu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2013 r. — Dennekamp przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-115/13)

(2013/C 114/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gert-Jan Dennekamp (Giethoorn, Niderlandy) (adwokaci przedstawiciele: O. Brouwer i T. Oeyen)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu z dnia 11 grudnia 2012 r. odmawiającej przyznania dostępu do: (i) wszystkich dokumentów wykazujących, którzy z obecnych członków Parlamentu Europejskiego są objęci dodatkowym systemem ubezpieczeń emerytalnych, (ii) wykazu nazwisk członków PE, którzy byli objęci dodatkowym systemem ubezpieczeń emerytalnych po sierpniu 2005 r., (iii) wykazu nazwisk członków obecnie objętych dodatkowym systemem ubezpieczeń emerytalnych, na rzecz których Parlament płaci comiesięczne składki. Decyzja ta została przekazana skarżącemu pismem o numerze referencyjnym A(2012)13180;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący podnoszonego naruszenia art. 11 i 12 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także zastosowania z naruszeniem prawa art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾ w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 45/2001 ⁽²⁾. Zdaniem skarżącego w zaskarżonej decyzji Parlament niesłusznie ogranicza wolność przekazywania i otrzymywania informacji wynikającą z art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) i prawo dostępu do urzędowych dokumentów wynikające z art. 42 karty poprzez błędne zastosowanie art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 45/2001, w zakresie w jakim:

- po pierwsze, Parlament błędnie uznał, iż skarżący nie podał wiarygodnych powodów uzasadniających konieczność przekazania danych osobowych zawartych w żądanych dokumentach;
- po drugie, Parlament błędnie ocenił, iż informacje o przynależności do dodatkowego systemu ubezpieczeń emerytalnych należą do sfery prywatnej danych członków PE;
- po trzecie, Parlament naruszył prawo uznając, iż uzasadniony interes danych członków PE przeważa nad koniecznością przekazania przedmiotowych informacji.

- 2) Zarzut drugi dotyczący podnoszonego niedopełnienia przez Parlament, wskutek naruszenia prawa, jego obowiązku odpowiedniego uzasadnienia zaskarżonej decyzji. Zdaniem

skarżącego Parlament naruszył w ten sposób obowiązek uzasadniania aktów prawnych Unii Europejskiej wynikający z art. 296 TFUE.

-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).
  - ⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2013 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-125/13)

(2013/C 114/67)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciele: G. Palmieri i S. Fiorentino, avvocati dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2012) 9448 wersja ostateczna z dnia 19 grudnia 2012 r., doręczonej w dniu 20 grudnia, w sprawie podwyższeń kapitału dokonanych przez spółkę SEA S.p.A. na rzecz SEA Handling SpA;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie strona skarżąca kwestionuje decyzję Komisji Europejskiej, w której instytucja ta uznała, że środki wprowadzone w życie przez SEA SpA, spółkę mającą koncesję na zarządzanie portami lotniczymi Mediolan Malpensa i Mediolan Linate, na rzecz kontrolowanej przez nią spółki SEA Handling SpA, której powierzono zarządzanie usługami obsługi naziemnej w tych portach lotniczych — które to środki polegały głównie na powtarzających się wkładach kapitałowych w celu pokrycia strat operacyjnych — stanowią pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym.